

Подбрано то Джефри Р. Холанд, „This Do in Remembrance of Me“

„Ако помненето е основната ни задача, за какво се сещаме, когато тези ясни и ценни неща ни бъдат предложени?

Можем да се сетим за доземния живот на Спасителя и за всичко, което Той е направил като великия Иехова, създател на небесата и земята и всички неща, които са в тях. Можем да се сетим, че още на Великия съвет в небесата Той ни е обичал и е бил толкова силен, че дори тогава сме тържествували чрез силата Христова и нашата вяра в кръвта на Агнеца (вж. Откровението 12:10–11).

Можем да помним простичкото величие на Неговото земно раждане. ...

Можем да помним чудесата на Христос и Неговите учения, Неговите изцеления и Неговата помощ. Можем да помним, че Той дава зрение на слепеца и слух на глухия, здраве на куция, прокажения и слабия. Тогава, в дните, в които чувстваме, че нашият напредък е спрял или нашите радости и очаквания са намалели, ние можем да се опрем непоклонимо на Христос. ...

Можем да помним, че дори с такава свещена мисия, която Му е дадена, Спасителят открива радостта от живота, Той се радва на хората и казва на учениците Си да бъдат щастливи. Той казва, че ние трябва да се радваме на Евангелието, сякаш сме открили голямо съкровище, истински скъпоценен бисер, точно пред вратата ни. ...

Можем да помним, че Христос нарича Своите ученици „приятели“. ...

Ние можем – и трябва – да помним прекрасните неща, които са дошли в живота ни и че „всяко нещо, което е добро, идва от Христос“ (Мороний 7:24). ...

През някои дни ние ще имаме причини да помним лошото отношение, което Той получава, отхвърлянето, което изпитва и неправдата, о, неправдата, която преживява. Когато също се изправим пред това в живота, можем да си спомним, че Христос е угнетяван отвсякъде, но не утеснен, в недоумение, но не отчаян, гонен, но не оставен, повален, но не погубен (вж. 2 Коринтяните 4:8–9).

Когато ни сполетят тези трудни времена, можем да си спомним как Спасителят трябвало да слезе пониско от всички неща, преди да може да се извиси над тях, че Той изстрадал мъки и злочестини и изкушения от всякакъв вид, та да може да бъде изпълнен с милост и да знае как да помага на Своя народ в техните немощи (виж У. и З. 88:6; Алма 7:11–12).

За онези, които залитат или се спъват, Той е там да ни задържи и да ни даде сили. На края Той е там да ни спаси и заради всичко това Той даде живота Си. ...

... Всичко това ние можем да помним, когато бъдем поканени от коленичил млад свещеник винаги да си спомняме за Христос“ (*Ensign*, ноем. 1995 г., с. 67–69).

